

Arrest

nr. 180 722 van 13 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 13 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 15 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 juli 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 29 juli 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 15/06/2015

Overdracht CGVS: 05/08/2015

U werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 25 mei 2016, tussen 09u16 en 13u23. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw

advocate Meester Mieke Depovere, vervangster van Meester Sylvie Micholt, was op het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van soennitisch-Arabische afkomst bent, deel uitmaakt van de Al Dulaimi-stam, en op 11 november 1957 in Kut (provincie Wassit, Zuid-Irak) bent geboren. In 1967 verhuisde u met uw ouders naar de Palestina-sstraat in Bagdad. In 1981 verhuisde u met uw familie naar Zeyouna, studeerde u af als leerkracht lager onderwijs, en ging u als leerkracht aan de slag in Saddam City, het huidige Sadr City. In 1986 huwde u met Kamil Jwad Dawoud Al-Dulaimi en verhuisde u naar Al Saydiyah. In de loop der jaren kregen jullie vier kinderen: drie zonen (M., K., Ma.) en een dochter (Mar.). Uw echtgenoot had nog een tweede echtgenote. Na uw huwelijk gaf u les in Kaira Waan, Camp Sarah, en Saydiyah. In 2000 stopte u met lesgeven.

Tijdens uw middelbare studies (jaren '70) sloot u zich aan bij de Baath-partij. U begon als 'mu'ayyid' ('sympathisant') en werd omstreeks 1980-1981 'nasira' ('aanhanger'). Als nasira woonde u de lokale partijvergaderingen bij. Tijdens de vergaderingen praatten jullie over de partij en bespraken jullie de veiligheidssituatie in de wijk. Verder probeerde u nieuwe leden aan te trekken en draaide u mee in de propagandacampagne door bv. scholen te bezoeken. In de jaren '90 promoveerde u tot 'nasira mutaqqaddim' ('gevoerd aanhanger'). Weinig later volgde de Eerste Golfoorlog, de "Moeder aller Oorlogen", en kreeg u een wapentraining. Voor uw engagement en uw wapentraining kreeg u een certificaat van de Baath-partij. In dezelfde periode klom u op tot 'rafiqa' ('kameraad'), een rang die in de buurt kwam van 'adu amil' ('actief lid'). Uw activiteiten bleven grotendeels hetzelfde: u woonde vergaderingen bij of hielp bij de organisatie van vergaderingen, bracht bezoeken aan scholen, en probeerde nieuwe leden te werven. Daarnaast schreef u 'taqrir' ('rapporten') over de partij. U heeft nooit over buurtbewoners of veiligheidskwesties gerapporteerd. Na de Eerste Golfoorlog werd u steeds minder actief voor de partij. In 2000 staakte u alle activiteiten. Tot uw vertrek uit de partij behoorde u steeds tot de 'shuba' ('sectie') van Al Saydiyah.

Ongeveer een jaar na de val van Saddam Hoessein verhuisde u met het gezin naar een huurhuis in Bagdad Al Jadida. Aanleiding was het geweld in Saydiyah en de gedeeltelijke vernieling van jullie woning. Weinig later kochten jullie een nieuwe woning in de overwegend sjiiitische wijk Al Ameen.

In 2006 verlieten u en uw gezin Irak als gevolg van het sektarisch geweld. U en uw kinderen vestigden zich in Syrië, uw echtgenoot bleef in Irak en zorgde voor inkomsten en voedsel. U pendelde geregeld tussen Irak en Syrië. In maart 2007 werd uw echtgenoot, een diabetespatiënt, ernstig ziek en overleed hij. U keerde terug naar Irak, vestigde u samen met twee kinderen in de eigen woning in Al Ameen. Enige tijd later keerden ook de twee andere kinderen terug naar Irak.

Na uw terugkeer in Al Ameen werd u herhaaldelijk lastiggevalen door de sjiieten in uw wijk. Er waren geregeld huiszoekingen door milities die u een 'saddamist' noemden en die verwezen naar uw afkomst uit de Al Dulaimistam. De militieleden dreigden er mee uw woning in brand te steken, hetgeen ze ook bij andere leden van de Al Dulaimi-stam hadden gedaan. De laatste jaren, ongeveer vanaf 2013, namen de dreigementen toe en volgden er ontelbare huiszoekingen. Ook uw kinderen moesten het tijdens de huiszoekingen ontgelden. Zo verwezen de militieleden naar de soennitische naam van uw zoon Ma. en zeiden ze dat zijn dood voor "een beloning in het paradijs kon zorgen". Over uw dochter Mar. merkten ze op dat ze geen hoofddoek droeg. Op een gegeven moment begonnen uw kinderen hun hogere studies en huurden ze hun eigen studentenkoten.

In het voorjaar van 2014 werd uw dochter Mar. tijdens de huiszoekingen opnieuw aangesproken op haar kledingstijl en dan vooral haar strakke jeans en het feit dat ze geen hoofddoek droeg. In tussentijd werkte ze als beginnend advocate op de rechtbank van Bagdad Al Jadida of Karrada. Ook daar werd ze aangemaand een hoofddoek te dragen. Omstreeks juli 2014 vonden jullie bij het huis een dreigbrief ondertekend door Seraya Al Kharazani. In de brief stond dat jullie het huis moesten verlaten omdat jullie ongelovige soennieten zijn. Ongehoorzaamheid zou tot de dood leiden. Jullie vermoedden dat één van de rechtszaken van uw dochter de aanleiding voor het dreigement vormde. Twee of drie dagen later verlieten jullie de woning en doken jullie onder bij vriendinnen. Jullie verzamelden geld, verkochten jullie goud, en op 4 augustus 2014 reisde u met uw kinderen naar Turkije. U reisde per vliegtuig onder uw eigen identiteit en met uw eigen paspoort. U vestigde zich met twee zonen in Ankara, uw andere twee kinderen gingen in Istanbul wonen.

Op 1 juni 2015 keerde u terug naar Bagdad om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen, geld te verzamelen, en goud te verkopen. U logeerde bij een vriendin in Zeyouna. Op 7 juni 2015 keerde u terug naar Turkije. Nog dezelfde dag begon u aan de clandestiene reis per vrachtwagen richting Europa. Op 14 juni 2015 kwam u in België aan, de volgende dag, 15 juni 2015, diende u een asielaanvraag in. Op het moment van het gehoor verbleven uw drie zonen in Ankara. Uw dochter Mar. had Turkije in februari 2016 verlaten en zat op het moment van het gehoor vast bij de Grieks-Macedonische grens.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: verlopen paspoort dd. 14/01/2006, identiteitskaart dd. 19/05/2015, nationaliteitsbewijs dd. 09/11/2010, kopie woonkaart dd. 24/01/2013, ontheemdenkaart dd. 02/12/2013, kopie verblijfsdocument Syrië dd. 21/03/2007, verkiezingskaart, kopie voedselrantsoenkaart, boekje orde van leerkrachten, drie attesten in verband met lerarencarrière, overlijdensakte echtgenoot, voogdijattest dd. 10/11/2008, attest erfenis dd. 16/09/2007, Turks huurcontract, aangifte dreigbrief dd. 07/07/2014, DHL-enveloppe dd. 22/07/2015, DHL-enveloppe dd. 21/08/2015.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie omstreeks 2004 verhuisden van een eigen woning in Saydiah naar een huurwoning in Bagdad Al Jadida. Weinig later verhuisden jullie naar een eigen woning in Al Ameen. De reden voor die verhuis was het geweld in de wijk en de gedeeltelijke vernieling van jullie woning in Saydiah (zie CGVS, p. 4). Vervolgens verlieten jullie in 2006 Irak en verbleven u en de kinderen ongeveer een jaar in Syrië. U geeft te kennen dat jullie uit voorzorg het land verlieten, aangezien het sektarische geweld op dat moment zijn hoogtepunt had bereikt. U haalt geen indicaties of incidenten aan waaruit blijkt dat jullie in de periode persoonlijk werden gevisieerd met het oog op vervolging. Bovendien bleef uw echtgenoot, eveneens een soenniet, in Bagdad, overigens van waaruit hij jullie van bevoorrading voorzag. Daarnaast reisde u herhaaldelijk tussen Irak en Syrië, onder meer om voedsel en geld op te halen, of om voor uw zieke echtgenoot te zorgen (zie CGVS, p. 5). U geeft trouwens te kennen dat u in die periode herhaaldelijk pendelde tussen Irak en Syrië, én dat de veiligheidssituatie verbeterde na jullie definitieve terugkeer (zie CGVS, p. 5). Als gevolg van het bovenstaande kan bezwaarlijk worden gesteld dat jullie in die periode werden vervolgd, laat staan dat jullie omwille van die periode tot op heden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren.

Vervolgens verklaart u dat u na uw terugkeer in Al Ameen gedurende jaren bedreigd werd omwille van uw soennitische achtergrond en uw Baath-verleden. Wat dat laatste betreft is het enigszins opmerkelijk dat uw politiek verleden u pas vier jaar na de val van het Baath-regime in de problemen bracht. Bovendien overstijgen uw verklaringen over die bedreigingen nauwelijks het algemene, vertonen ze een opmerkelijk gebrek aan coherentie of precisie, en lijken ze bij momenten weinig overtuigend. Doorheen het gehoor verklaart u namelijk dat u sinds het overlijden van uw echtgenoot (2007) wordt bedreigd. Hierbij herhaalt u steeds dat ze het niet enkel op u hadden gemunt maar ook op uw kinderen. U verklaart dat ze 'ontelbare keren' uw woning binnenvielen, u uitscholden voor 'saddamist', en uw kinderen bedreigden. Alhoewel u tijdens het gehoor meermaals werd gevraagd om toe te lichten wat er precies gebeurde, geraakt u niet verder dan herhalingen van het bovenstaande (zie CGVS, p. 16-23). U kan enkel concretiseren dat de incidenten een drietal jaar geleden toenamen (zie CGVS, p. 17). Gevraagd om toe te lichten over hoeveel invallen in de woning het ging, geraakt u niet verder dan te stellen dat het heel vaak gebeurde, zo vaak dat u het als 'ontelbaar' bestempelt (zie CGVS, p. 18). Meer nuance kan u niet aanbrengen. Bovendien kan u niet zeggen wie uw woning binnenviel. U geraakt niet verder dan vage antwoorden zoals: "Elke groep heeft een naam, de laatste bedreiging van dochter was door Seraya Al Khaarazani. Ze behoren allemaal tot Iran" (zie verder) (zie CGVS, p. 17), "Ik ken ze niet" (zie CGVS, p. 17), "Namen ken ik niet, ik ken namen niet van buiten. Maar een herkende ik omdat de naam op de dreigbrief stond. Namelijk Seraya Al Kharazani." (zie CGVS, p. 18). Ook over de militieleden die ontelbare keren uw huis binnenvielen weet u weinig te vertellen. U kent ze niet van gezicht of naam, én u weet zelfs niet of het herhaaldelijk om dezelfde personen ging of niet. Vooral dat laatste is merkwaardig. Men mag namelijk verwachten dat u na al die ontelbare invallen zou kunnen zeggen of het geregeld om dezelfde personen of steeds om andere personen ging. Vervolgens is het bijzonder opmerkelijk dat u na al die jaren bijzonder vage verklaringen aflegt over de groeperingen of milities die in uw wijk actief waren. Er kan namelijk worden verwacht dat u enigszins zicht heeft op de milities in uw wijk. U geraakt echter niet verder dan de volgende algemene antwoorden: "Ik ken ze niet, maar ze waren pas de laatste periode actief. Heel veel milities en namen. Zelfs nu zijn er nieuwe milities op komst." en "Ik ken wel namen maar weet niet of ze mij bedreigden. Milities die Sadr volgen. Andere die Hakim Al Badr volgen. Vele anderen." (zie CGVS, p. 18).

Vervolgens beweert u dat die milities de wijk controleerden. Gevraagd om toe te lichten hoe ze dat deden, geraakt u opnieuw weinig verder dan algemeenheden, ook al voegt u er aan toe dat u 'er uren over kan praten' (zie CGVS, p. 18). Vervolgens schept u een weinig fraai beeld van de manier waarop de milities omgaan met hun tegenstanders. U verklaart dat ze hen 'vasthouden, vermoorden, hun gebruiken'. Volgens u ontvoeren ze personen, eisen ze losgeld van de familie, en vermoorden ze nadien hun slachtoffers. Deze situatie is volgens u aan de gang sinds de 'vorming van de overheid', en zeker

sinds de legislatuur van voormalig premier Al Maliki (zie CGVS, p. 19). In scherp contrast met uw verklaringen over het meedogenloze optreden van de milities in uw wijk, is er de vaststelling dat de milities nooit enig concreet gevolg hebben gegeven aan de ontelbare bedreigingen aan uw adres. Doorheen uw relaas stelt u nochtans dat ze er herhaaldelijk mee dreigden uw huis in brand te steken of u en het gehele gezin te vermoorden. U kreeg jaren te horen dat jullie niet in de wijk hoorden omdat jullie 'saddamisten' en 'ongelovigen' waren. Desondanks bleven bijkomende represailles uit, hetgeen opvalt aangezien het klemmt met de door u geschetste gang van zaken, met name hun meedogenloze optreden.

Eveneens opmerkelijk is de vaststelling dat u of uw gezinsleden geen oplossingen zochten voor deze situatie (zie CGVS, p. 18). U heeft de problemen evenmin gemeld bij de overheid of bij personen met het nodige aanzien in de wijk. Gevraagd of er een reden is waarom u die situatie jarenlang doorstond en zonder meer in de wijk bleef wonen, antwoordt u dat u niet wou verhuizen omdat u geen goede prijs voor uw woonst zou krijgen (zie CGVS, p. 19). Indien u en uw gezin werkelijk gedurende jaren werden bedreigd, mag worden verwacht dat jullie meer gepaste maatregelen zouden nemen. Dat dit klaarblijkelijk niet het geval was, lijkt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees te relativeren.

Verder stelt het CGVS vast dat u en uw kinderen er ondanks de door u geschetste situatie in slaagden om jullie leven in Irak te leiden en uit te bouwen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw kinderen aan de universiteit studeerden, studentenkoten huurden, huurinkomsten haalden uit een gebouw dat ze van hun vader erfden, en dat ze respectievelijk als juristen en ingenieur konden werken (zie CGVS, p. 6, 8-9, 19). U voegt er aan toe dat hun financiële slagkracht er voor zorgde dat ze in Bagdad hun leven konden opbouwen. Het lijkt nogmaals te ontkrachten dat u en uw gezinsleden sinds jaren in een situatie zaten waarbij het leven jullie onmogelijk werd gemaakt.

Los van het bovenstaande blijkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt om uw twijfelachtige verklaringen over de jarenlange bedreigingen kracht bij te zetten.

Vervolgens kan er geen geloof worden gehecht aan uw concrete vluchtaanleiding, met name de dreigbrief en de beschieting van uw woning. U slaagt er namelijk niet in om een coherente chronologie op te bouwen. Tijdens het invullen van de Vragenlijst bij DVZ meldt u dat er eerst een aanslag op uw woning werd gepleegd en dat jullie vervolgens een dreigbrief ontvingen (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Vreemd genoeg maakt u tijdens het gehoor aanvankelijk geen gewag van de 'aanslag' op uw woning (zie CGVS, p. 16-21). Pas nadat men u expliciet op uw verklaringen uit de Vragenlijst wijst, geeft u te kennen dat er inderdaad een schietincident plaatsvond (zie CGVS, p. 21-22). U schept echter geen duidelijkheid over het tijdstip van de schietpartij. In de Vragenlijst liet u optekenen dat er eerst een aanslag was en dat jullie pas later een dreigbrief vonden (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het gehoor verklaart u echter dat jullie eerst de dreigbrief vonden en dat het huis pas later werd beschoten (zie CGVS, p. 22). Beide versies van de feiten zijn uiteraard onmogelijk te verzoenen, wat voor zeer ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven zorgt. Niet in het minst omdat u evenmin duidelijkheid schept over de verdere afwikkelingen na de dreigementen. Zo beweert u aanvankelijk dat u na de vondst van de dreigbrief nog tot uw vertrek in de eigen woonst bleef (zie CGVS, p. 6). Vervolgens verklaart u echter dat u bij uw zus en een vriendin onderdook (zie CGVS, p. 21). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen, keert u terug naar uw initiële versie van de feiten (dus dat u tot uw vertrek in de woonst bleef), om nadien nog eens uw verklaringen aan te passen en te zeggen dat u twee à drie dagen na de dreigbrief bij vriendinnen onderdook (zie CGVS, p. 21). Hieruit blijkt dat u geen coherente versie van de feiten kan geven, hetgeen nochtans van u kan worden verwacht. Ook nadien blijft u incoherente verklaringen afleggen. Zo blijkt u aanvankelijk niet te weten hoeveel tijd er zat tussen de dreigbrief en de beschieting van uw woonst, om vervolgens te verklaren dat het over om en bij de twee weken ging. U verklaart bovendien dat u na de beschieting nog twee à drie dagen in de woning bleef om vervolgens te stellen dat u op dag van het schietincident naar uw vriendinnen vluchtte (zie CGVS, p. 22). De bovenstaande incoherenties zijn nefast voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Bovendien zijn uw verklaringen over de dreigbrief allerm minst overtuigend. U oppert dat de dreigbrief mogelijks iets te maken had met één van de rechtszaken die uw dochter als advocate behandelde (zie CGVS, p. 20). Dit blijkt echter louter speculatie te zijn: u of uw dochter hebben geen concrete indicaties dat dit werkelijk het geval was. Bovendien heeft u geen idee over welke zaak het zou gaan (zie CGVS, p. 20). Het hoeft geen betoog dat dergelijke vermoedens en hypothetische assumpties op geen enkele manier kunnen overtuigen. Bovendien kan u niet zeggen op welke datum jullie de dreigbrief ontvingen. U weet enkel dat het ergens in juli 2014 was (zie CGVS, p. 20). In het 'gedetailleerd verslag' van het politiebureau van Bagdad Al Jadida staat echter expliciet dat jullie de brief op 5 juli 2014 vonden (zie Documenten, aangifte dreigbrief dd. 07/07/2014). Verder herinnert u zich enkel de conclusie van de brief, namelijk dat jullie het huis moesten verlaten omdat jullie ongelovige soennieten zijn. Men dreigde er mee jullie te vermoorden of te ontvoeren indien jullie niet gehoorzaamden (zie CGVS, p. 21). Dit is quasi letterlijk wat er in de politieaangifte te lezen staat. Meer details over de concrete inhoud van de

brief heeft u niet. De brief werd volgens u ondertekend door een groepering die zichzelf 'Seraa Al Kharazani' noemt. U kan echter niets over deze groepering vertellen. Voordien had u er niets over gehoord, en ook nu, meer dan twee jaar na de feiten, weet u niets over hen (zie CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen kunnen in het geheel niet overtuigen. Ook de door u voorgelegde aangifte van de dreigbrief (zie Documenten, aangifte van dreigbrief) verandert hier niets aan. In Irak wordt er namelijk op grote schaal gefraudeerd met dit type documenten, waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen. Dat is in casu niet het geval. Integendeel, de inhoud van het document en uw verklaringen over de inhoud van het document zijn allerm minst overtuigend. Zo beweert u dat uw dochter op 6 juli 2014, daags na de vondst van de dreigbrief, naar het politiekantoor van Bagdad Al Jadida ging om aangifte te doen (zie CGVS, p. 15). Uit de aangifte blijkt dat ze voordien al bij de 'gespecialiseerde onderzoeksrechter' langsging, een verzoek van hem ontving, en pas nadien op het politiekantoor van Bagdad Al Jadida aangifte deed (zie Documenten, aangifte dreigbrief dd. 07/07/2014). Vervolgens wordt in de aangifte niet vermeld dat Seraa Al Kharazani de brief had ondertekend. In plaats daarvan staat dat 'onbekende terroristische personen' uw dochter met de dood bedreigden. Het is veeleer opmerkelijk dat dergelijke cruciale informatie, in dit geval de naam van de terroristische organisatie, niet wordt vermeld in de aangifte. Los daarvan heeft u geen enkel begin van bewijs betreffende de dreigbrief. U beweert enkel dat uw dochter de brief in haar bezit heeft (zie CGVS, p. 20). Als gevolg van bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat jullie in juli 2014 een dreigbrief ontvingen.

Evenmin maakt u aannemelijk dat er nadien een aanslag op uw woning werd gepleegd. Hierboven werd reeds duidelijk dat de gebrekkige chronologie in uw verhaal de geloofwaardigheid van dit incident in ernstige mate teniet doet. Bovendien weet u niet of er een verband bestaat tussen de dreigbrief en het schietincident, én weet u niet of het om dezelfde daden ging. U vermoedt dat ze doelbewust uw huis beschoten in de hoop dat u het huis zou verlaten, maar het is niet duidelijk waaruit u dat afleidt (zie CGVS, p. 22-23). Tot slot legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende het schietincident. Het CGVS is bijgevolg allerm minst overtuigd van uw verklaringen over het schietincident.

Doorheen het gehoor geeft u te kennen dat uw kinderen, met name Ma. en Mar., jarenlang werden bedreigd. In het geval van Ma. blijkt dat u dit niet kan staven met geloofwaardige en concrete feiten. Uw verklaringen over de dreigbrief (en het schietincident) zijn namelijk niet aannemelijk (zie boven). Wat rest zijn uw verklaringen dat uw dochter in de rechtbank werd aangesproken op haar strakke jeans en het feit dat ze geen hoofddoek droeg (zie CGVS, p. 14, 15, 16, 20). Dergelijke zaken zijn - gesteld dat ze zich effectief voordeden, iets waarover het CGVS hier geen uitspraak doet - op zich onvoldoende zwaarwichtig om te concluderen dat er in hoofde van u (of uw dochter) sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. U beweert ook dat de personen die uw huis binnenvielen uw dochter aanspraken op haar kledijstijl en het feit dat ze geen hoofddoek droeg. Volgens u gebeurde dit vanaf een paar maanden voor jullie vertrek richting Turkije (zie CGVS, p. 20). Gezien de talrijke inconsistenties en vaagheden in verband met de invallen in uw woning (zie boven) zijn uw verklaringen hieromtrent absoluut onvoldoende om de door u voorgehouden vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Hetzelfde geldt voor de bedreigingen aan het adres van Mar. U verklaart dat hij meermaals en op verschillende plaatsen werd bedreigd, maar daartegenover staan opnieuw uw vage verklaringen over de invallen en het feit dat hij er jarenlang in slaagde om met succes zijn leven in Bagdad uit te bouwen (zie CGVS, p. 15, 19). In de politieaangifte in verband met de dreigbrief wordt verwezen naar een dreigement aan zijn adres (zie Documenten, aangifte dreigbrief dd. 07/07/2014), maar dit dreigement wordt vervolgens niet geconcretiseerd. Bovendien heeft de politieaangifte zoals gezegd weinig of geen bewijswaarde. Ook hier slaagt u er dus niet in om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verder verwijst u herhaaldelijk naar uw familiale achtergrond, en dan vooral uw afkomst uit de soennitische Al Dulaimi-familie. U maakt echter niet aannemelijk dat uw afkomst een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt. Voor een goed begrip, de Al Dulaimi-stam is één van de grootste stamverbanden van Irak en telt miljoenen leden. Het is dus overtrokken om te concluderen dat werkelijk ieder lid van deze stam voor vervolging dient te vrezen. Vooraleer dat het geval is, dienen er voldoende concrete elementen voorhanden te zijn. Dat is in casu niet het geval want uit het voorgaande bleek dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig, niet aannemelijk, of onvoldoende zwaarwichtig zijn. Bovendien relativiseren andere zaken, zoals uw tijdelijke (probleemloze) terugkeer naar Bagdad in juni 2015 (zie CGVS, p. 6) de door u voorgehouden vrees. U beweert weliswaar dat de milities in Al Ameen het huis van een Al Dulaimi-familie in brand stak (zie CGVS, p. 17, 18), maar het CGVS kan zich niet uitspreken over de specifieke omstandigheden waarin dit incident zich (eventueel) voordeed. Na jullie vertrek uit Irak hadden jullie trouwens geen weet van bijkomende incidenten of gebeurtenissen die er op wezen dat jullie in Irak om deze of geen reden persoonlijk worden gevisieerd. Met andere woorden: u weet uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk te maken.

Hetzelfde geldt voor uw vrees als gevolg van uw verleden bij de Baath-partij. Het CGVS is er zich van bewust dat personen met een Baath-verleden in specifieke omstandigheden een verhoogd risico op represailles lopen. U maakt echter niet aannemelijk dat u zich in een dergelijke situatie bevindt. Uit uw verklaringen blijkt dat u weliswaar jarenlang bij de partij was, maar nooit verder raakte dan de eerder lage rang van 'rafiqa'. Volgens u ging het enkel om routine, zocht u niet naar doorgroeimogelijkheden, en wou u enkel uw eigen leven vergemakkelijken. U was actief binnen de partij maar heeft u naar eigen zeggen weinig meer gedaan dan vergaderingen bijwonen, nieuwe leden werven, en scholen bezoeken. Verder schreef u rapporten maar handelden die enkel over de partij en nooit over de buurtbewoners of de veiligheidssituatie. Ten tijde van de Eerste Golfoorlog ('91) volgde u een wapentraining, waarvoor u een certificaat kreeg, maar u werd nooit effectief aangesteld voor bewakingsopdrachten, ordehandhaving, of gevechten. Na de Eerste Golfoorlog werd u minder actief en vanaf 2000 staakte u zelfs alle activiteiten. Bovendien was u het enige gezinslid dat bij de Baath-partij was, uw echtgenoot was namelijk niet bij aangesloten. Dat u tot op heden, zestien jaar na het stopzetten van uw activiteiten, nog steeds bekend staat als 'baathiste' en geïsoleerd wordt omwille van uw - volgens uw eigen zeggen - veeleer bescheiden bijdrage aan de partij, is in die zin zeer bedenkelijk. Niet in het minst omdat er geen geloofwaardige en concrete indicaties zijn dat u effectief geïsoleerd werd (zie boven). Bovendien is het door u geschetste profiel van voormalig baathiste gezien de aard en het tijdstip van uw lidmaatschap onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen.

Als gevolg van het voorgaande kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de

politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten, tenslotte, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, levensloop, en herkomst. Die zaken staan hier niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de andere voorgelegde documenten. Geen van de documenten spreken zich uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert drie middelen aan.

- Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de volgende bepalingen:

- ☐ Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- ☐ Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève;

- ☐ *Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*
- ☐ *Schending van de zorgvuldigheidsplicht;*

Verzoekster bespreekt het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe.

Zij stelt dat in de bestreden beslissing wordt uitgegaan van de verkeerde veronderstellingen, want zij heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en gaat in op (1) haar lidmaatschap van de Baath-partij, (2) haar profiel van alleenstaande vrouw en (3) de vervolging in Bagdad door milities.

(1) Wat haar lidmaatschap van de Baath-partij betreft, wijst verzoekster erop dat niet in twijfel wordt getrokken dat zij jarenlang lid was en dat personen met een Baath-verleden in specifieke omstandigheden een verhoogd risico lopen op represailles. Met verwijzing naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk 40) betoogt zij dat er ook bij haar in de eerste helft van 2016, in de nasleep van het offensief van IS, een intensifiëring was van de bedreigingen aan haar adres, dat ook de Al Dulaimi stam waartoe zij behoort duidelijke wortels heeft in de provincie Anbar en dat zij zich eveneens genoodzaakt zag om haar thuisland te ontvluchten.

(2) Steunend op de stukken 41 en 42 gevoegd bij het verzoekschrift, betoogt verzoekster dat de situatie voor een alleenstaande vrouw schrijnend is. Op geen enkele manier gaat de bestreden beslissing hierop in.

(3) Uit objectieve informatie blijkt dat verzoekster alleen al omwille van haar soenitische afkomst een groot risico op vervolging loopt in Bagdad (verzoekschrift, stukken 35-38). Verzoekster en haar gezin werden sinds het overlijden van haar echtgenoot in 2007 bijzonder vaak lastig gevallen door de milities in haar wijk Al-Alameen. Zo vielen zij ook op geregelde tijdstippen de woning binnen. De laatste jaren voor het vertrek werden de milities steeds bitsiger en dreigender in hun tussenkomsten. Het is duidelijk dat met de komst van IS en de verzwakking van het centrale gezag in Irak een nieuwe fase van sektarisch geweld is aangebroken. Deze bedreigingen vonden plaats over een erg lange periode, wat natuurlijk ook verklaart waarom verzoekster er niet steeds in slaagde hier tijdens het gehoor steeds zeer gedetailleerd over te vertellen. Dat verzoekster geen concrete voorbeelden van bedreigingen kon geven, zoals verweerster in de bestreden beslissing stelt, klopt echter niet. Zo werd de zoon van verzoekster in 2013 nog beschoten, toen hij in de wijk rondreed. Ook haalde verzoekster tijdens het gehoor bij verweerster duidelijk de dreigbrief aan van de militie Seraya Al Kharzani en sprak ze gedetailleerd over de beschieting van haar huis in de nasleep van deze dreigbrief (CGVS-gehoorverslag stuk 5, p. 21-22). Omtrent de periode voor haar vertrek naar Turkije in de zomer van 2014 wenst verzoekster hier toch het volgende te verduidelijken: vanaf het ogenblik dat ze de dreigbrief ontving bracht verzoekster zo weinig mogelijk tijd meer door in haar huis. Het is vanaf dit schietincident dat ze definitief wegtrok uit dit huis. Zij vreest bij terugkeer naar Bagdad in aanraking te komen met sjiiitische milities, zoals Seraya Al Kharzani, die haar er zonder meer zullen vervolgen.

Zij besluit dat zij een uiterst kwetsbaar risicoprofiel heeft. Het is een samenloop van elementen die verzoekster een uitgesproken risicoprofiel geeft: haar soennitische afkomst, haar Baath-verleden, het feit dat zij leerkracht is geweest, het feit dat haar echtgenoot een bemiddeld man was, het feit dat ze als alleenstaande vrouw moet zien te overleven in een vijandig klimaat en tenslotte ook de uitgesproken seculiere levensstijl van haar dochter. De samenleving in Bagdad is de afgelopen jaren alleen maar intoleranter en onverbiddelijker geworden. Milities hebben maar weinig reden of aanleiding nodig om mensen te ontvoeren, te martelen en te executeren. Met verwijzing naar stuk 41 van het verzoekschrift stelt zij dat zij niet kan rekenen op bescherming tegen deze milities.

- Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van de volgende bepalingen:

- ☐ *Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkennen van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming);*
- ☐ *Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;*
- ☐ *Schending van de zorgvuldigheidsplicht.”*

Zij benadrukt dat haar identiteit en afkomst niet worden betwijfeld. De Commissaris-generaal erkent dat er in Irak momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Tevens erkent de Commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist.

“Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert.”

Verzoekster verwijst naar het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie en naar de rechtspraak van het EHRM. *“Verweerster erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz. Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers.”*

De motivering van de bestreden beslissing is een zwaktebod. Verzoekster stelt, met verwijzing naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, dat de Commissaris-generaal er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Verzoekster wijst erop dat de Commissaris-generaal zich bewust is van de plicht om elke asielaanvraag objectief te beoordelen (verzoekschrift, stuk 4). Zij benadrukt dat de Raad op 12 april 2016 in een aantal arresten de beslissingen van de Commissaris-generaal heeft vernietigd.

Volgens verzoekster is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt de Commissaris-generaal het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 van het EVRM in.

Verzoekster gaat in op de veiligheidssituatie in Bagdad. Zij citeert uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen (Landeninformatie, stuk 13, nr. 2). Het aantal aanslagen en het algemene geweld is niet gedaald. Het aantal slachtoffers in Bagdad blijft constant (verzoekschrift, stuk 7). De Commissaris-generaal erkent ook dat er gevaar bestaat voor onderrapportage. Cedoca komt in de COI Focus niet tot de conclusie dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld. Dit blijkt ook uit het overzicht van aanslagen. Er blijkt geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoekster ziet zich hierin gesteund door enkele arresten van de Raad van 12 april 2016.

Verzoekster verwijst voorts naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 13 oktober 2015 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre (verzoekschrift, stuk 5 en 6). Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Het recente rapport van de VN-missie voor Irak noemt het aantal slachtoffers in Irak onthutsend en uit dit rapport blijkt dat het aantal slachtoffers in Bagdad het grootste is (verzoekschrift, stuk 24). Tevens wijst dit rapport met een beschuldigende vinger naar de milities die zogezegd aan de zijde van de overheid vechten. Recente persberichten maken melding van de nog steeds extreem ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van burgers (verzoekschrift, stuk 8-9, 18-23, 25-28, 30, 34). Daarnaast wenst verzoekster de aandacht te vestigen op recente en objectieve informatie waaruit blijkt dat het sektarische geweld in Bagdad de afgelopen maanden is toegenomen. De milities en criminele bendes schrikken nergens meer voor terug. Zelfs op klaarlichte dag worden mensen ontvoerd. Ook aan de vele bomaanslagen door IS lijkt geen einde te komen (verzoekschrift, stuk 32-33). De cijfers spreken momenteel volgens verzoekster voor zich. Naarmate IS in de verdringing komt, gaat de organisatie meer en meer over tot grote aanslagen. Zo vond op 3 juli 2016 de bloedigste aanslag in jaren plaats. Deze aanslag bewijst dat de overheid niet in staat is de burgers te beschermen. Het merendeel van de slachtoffers waren vrouwen en kinderen.

Verzoekster wijst op een artikel over het verhaal van een Iraakse asielzoeker die vanuit België terugkeerde naar Bagdad en aldaar slechts drie maanden later werd gedood. *“Dergelijke verhalen tonen aan dat de situatie in Bagdad niet gestabiliseerd is en burgers er nog steeds grote gevaren lopen. Het standpunt dat teruggekeerde asielzoekers – of gewone burgers – geen echt risico meer lopen als ze terugkeren houdt dan ook geen steek. Er vinden nog steeds aanslagen plaats waarbij tientallen, soms honderden, mensen sterven.”* (verzoekschrift, stuk 33).

Verzoekster stelt dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben (Landeninformatie, stuk 13, nr. 2; verzoekschrift, stuk 10 en 11). Zij wijst op de macht van de sjiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoekster niet langer gecontroleerd door haar overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiitische milities. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel.

Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoekster kanttekens. Zij wijst op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib (verzoekschrift, stuk 12).

Irak maakt bovenop dit alles momenteel een bijzonder zware politieke crisis door, die niet veel goeds voorspelt voor de toekomst van het land (verzoekschrift, stuk 29).

Verzoekster verwijst naar onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd (verzoekschrift, stukken 13 en 14). Zij stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers. Zij vervolgt: *“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.*

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.”

Zij acht aangetoond dat de situatie in Bagdad nog steeds even gevaarlijk is als die tijdens de afgelopen twee jaar en bekritiseert de herziening van het beleid: *“Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.*

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

[uittreksel uit verzoekschrift, stuk 15]

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: “Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”.

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

[uittreksel uit verzoekschrift, stuk 16]

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerster verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

[uittreksel uit verzoekschrift, stuk 17]

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Irakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommakeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoonbaar waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoekster wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen."

Verzoekster gaat in op de vrijwillige terugkeer, zoals opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. Dat een relatief hoger aantal asielzoekers uit Bagdad zich heeft ingeschreven op vrijwillige terugkeer kan in geen geval in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze verhoogde cijfers zijn namelijk het directe gevolg van enerzijds de beslissingsstop die door verweerster werd ingesteld op 3 september 2015 en anderzijds de actieve ontradingspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd (verzoekschrift, stuk 19). Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument, maar een cirkelredenering. Dat de situatie in Bagdad gevaarlijk en zelfs levensbedreigend is, wordt nogmaals aangetoond door het verhaal van een teruggekeerde vluchteling: een man afkomstig uit Irak was naar ons land gevlucht en had hier asiel aangevraagd. De asielaanvraag bleef echter aanslepen waarop de man besliste om terug te keren naar Irak. Slechts drie maanden na zijn terugkeer werd de man doodgeschoten in Bagdad. Dergelijke verhalen tonen aan dat de situatie in Bagdad niet gestabiliseerd is en burgers er nog steeds grote gevaren lopen. Bovendien toont dit ook aan dat het aanmoedigen van vrijwillige terugkeer naar Bagdad allesbehalve vrijblijvend is. Personen uit Bagdad, zoals verzoekster hebben overduidelijk nood aan bescherming.

Verzoekster besluit:

"Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in

België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?"

- Verzoekster voert een derde middel aan als volgt:

- “□ Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming);
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt “de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt”.

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende:

“§2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing niet waarom verzoekster geen recht zou hebben op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en/of b), terwijl verzoekster, zoals in het eerste middel uitgebreid werd gemotiveerd, over een uitgesproken kwetsbaar risicoprofiel beschikt. Minstens werd door verweerster de motiveringsplicht geschonden.

Het is voor verzoekster onmogelijk terug te keren naar Irak. Gezien het uitgesproken kwetsbare profiel van verzoekster loopt zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, zonder enige twijfel een groot risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) Vw.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet en overeenkomstig artikel 48/4, § 2 a) en/of b) moet aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend worden.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift: een bericht op de website van het CGVS (stuk 3), een artikel uit Knack (stuk 4), algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (stuk 5-14), twee artikelen uit Het Nieuwsblad (stuk 15-16), een bericht van de staatssecretaris Theo Francken (stuk 17), persartikels en informatie over de situatie in Irak en Bagdad (stuk 18-32), een artikel uit De Morgen over een vrijwillig teruggekeerde en vermoorde asielzoeker (stuk 33), een artikel van Reuters (stuk 34), “*UNHCR Position on returns to Iraq*” van oktober 2014 (stuk 35), landeninformatie over de veiligheidssituatie in Irak van US Departement of State, 2015, VN Veiligheidsraad, 26 oktober 2015 en HRW, 29 januari 2015 (stuk 36-38), een persartikel over de integratie van sjiiitische milities (stuk 39), een arrest van de Raad (stuk 40) en nog algemene informatie over de situatie van de vrouw in Irak (bijlagen 41-42).

2.1.3. In de nota met opmerkingen antwoordt de Commissaris-generaal dat verzoekster geen gegronde middelen heeft aangevoerd en voegt volgende informatie: internetpagina over Dulaim van en.wikipedia.org (stuk 1) en de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van Cedoca van 12 augustus 2016 (stuk 2).

2.1.4. In een aanvullende nota van 28 november 2016 brengt de Commissaris-generaal het volgende document bij: “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van 14 november 2016.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Door de devolutieve kracht van het

beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoekster volhardt in haar verklaringen over haar vrees voor vervolging omwille van haar uitgesproken risicoprofiel en het geheel van elementen die daarop duiden (soennitische geloofsovertuiging, Baath-verleden, gewezen leerkracht, overleden echtgenoot die bemiddeld was, alleenstaande vrouw in een vijandige samenleving, de beschieting van haar zoon en de seculiere levensstijl van haar dochter), maar gaat voorbij aan de concrete motieven die de bestreden beslissing onderbouwen waarom er geen geloof kan worden gehecht aan haar vrees voor vervolging:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie omstreeks 2004 verhuisden van een eigen woning in Saydiyah naar een huurwoning in Bagdad Al Jadida. Weinig later verhuisden jullie naar een eigen woning in Al Ameen. De reden voor die verhuis was het geweld in de wijk en de gedeeltelijke vernieling van jullie woning in Saydiyah (zie CGVS, p. 4). Vervolgens verlieten jullie in 2006 Irak en verbleven u en de kinderen ongeveer een jaar in Syrië. U geeft te kennen dat jullie uit voorzorg het land verlieten, aangezien het sektarische geweld op dat moment zijn hoogtepunt had bereikt. U haalt geen indicaties of incidenten aan waaruit blijkt dat jullie in de periode persoonlijk werden gevisieerd met het oog op vervolging. Bovendien bleef uw echtgenoot, eveneens een soenniet, in Bagdad, overigens van waaruit hij jullie van bevoorrading voorzag. Daarnaast reisde u herhaaldelijk tussen Irak en Syrië, onder meer om voedsel en geld op te halen, of om voor uw zieke echtgenoot te zorgen (zie CGVS, p. 5). U geeft trouwens te kennen dat u in die periode herhaaldelijk pendelde tussen Irak en Syrië, én dat de veiligheidssituatie verbeterde na jullie definitieve terugkeer (zie CGVS, p. 5). Als gevolg van het bovenstaande kan bezwaarlijk worden gesteld dat jullie in die periode werden vervolgd, laat staan dat jullie omwille van die periode tot op heden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren.

Vervolgens verklaart u dat u na uw terugkeer in Al Ameen gedurende jaren bedreigd werd omwille van uw soennitische achtergrond en uw Baath-verleden. Wat dat laatste betreft is het enigszins opmerkelijk dat uw politiek verleden u pas vier jaar na de val van het Baath-regime in de problemen bracht. Bovendien overstijgen uw verklaringen over die bedreigingen nauwelijks het algemene, vertonen ze een opmerkelijk gebrek aan coherentie of precisie, en lijken ze bij momenten weinig overtuigend. Doorheen het gehoor verklaart u namelijk dat u sinds het overlijden van uw echtgenoot (2007) wordt bedreigd. Hierbij herhaalt u steeds dat ze het niet enkel op u hadden gemunt maar ook op uw kinderen. U verklaart dat ze ‘ontelbare keren’ uw woning binnenvielen, u uitscholden voor ‘saddamist’, en uw kinderen bedreigden. Alhoewel u tijdens het gehoor meermaals werd gevraagd om toe te lichten wat er precies gebeurde, geraakt u niet verder dan herhalingen van het bovenstaande (zie CGVS, p. 16-23). U kan enkel concretiseren dat de incidenten een drietal jaar geleden toenamen (zie CGVS, p. 17). Gevraagd om toe te lichten over hoeveel invallen in de woning het ging, geraakt u niet verder dan te stellen dat het heel vaak gebeurde, zo vaak dat u het als ‘ontelbaar’ bestempelt (zie CGVS, p. 18). Meer nuance kan u niet aanbrengen. Bovendien kan u niet zeggen wie uw woning binnenviel. U geraakt niet verder dan vage antwoorden zoals: “Elke groep heeft een naam, de laatste bedreiging van dochter was door Seraya Al Khaarazani. Ze behoren allemaal tot Iran” (zie verder) (zie CGVS, p. 17), “Ik ken ze niet” (zie CGVS, p. 17), “Namen ken ik niet, ik ken namen niet van buiten. Maar een herkende ik omdat de naam op de dreigbrief stond. Namelijk Seraya Al Kharazani.” (zie CGVS, p. 18). Ook over de militieleden die ontelbare keren uw huis binnenvielen weet u weinig te vertellen. U kent ze niet van gezicht of naam, én u weet zelfs niet of het herhaaldelijk om dezelfde personen ging of niet. Vooral dat laatste is merkwaardig. Men mag namelijk verwachten dat u na al die ontelbare invallen zou kunnen zeggen of het geregeld om dezelfde personen of steeds om andere personen ging. Vervolgens is het bijzonder opmerkelijk dat u na al die jaren bijzonder vage verklaringen aflegt over de groeperingen of milities die in uw wijk actief waren. Er kan namelijk worden verwacht dat u enigszins zicht heeft op de milities in uw wijk. U geraakt echter niet verder dan de volgende algemene antwoorden: “Ik ken ze niet, maar ze waren pas de laatste periode actief. Heel veel milities en namen. Zelfs nu zijn er nieuwe milities op komst.” en “Ik ken wel namen maar weet niet of ze mij bedreigden. Milities die Sadr volgen. Andere die Hakim Al Badr volgen. Vele anderen.” (zie CGVS, p. 18).

Vervolgens beweert u dat die milities de wijk controleerden. Gevraagd om toe te lichten hoe ze dat deden, geraakt u opnieuw weinig verder dan algemeenheden, ook al voegt u er aan toe dat u ‘er uren over kan praten’ (zie CGVS, p. 18). Vervolgens schept u een weinig fraai beeld van de manier waarop de milities omgaan met hun tegenstanders. U verklaart dat ze hen ‘vasthouden, vermoorden, hun gebruiken’. Volgens u ontvoeren ze personen, eisen ze losgeld van de familie, en vermoorden ze nadien hun slachtoffers. Deze situatie is volgens u aan de gang sinds de ‘vorming van de overheid’, en zeker

sinds de legislatuur van voormalig premier Al Maliki (zie CGVS, p. 19). In scherp contrast met uw verklaringen over het meedogenloze optreden van de milities in uw wijk, is er de vaststelling dat de milities nooit enig concreet gevolg hebben gegeven aan de ontelbare bedreigingen aan uw adres. Doorheen uw relaas stelt u nochtans dat ze er herhaaldelijk mee dreigden uw huis in brand te steken of u en het gehele gezin te vermoorden. U kreeg jaren te horen dat jullie niet in de wijk hoorden omdat jullie 'saddamisten' en 'ongelovigen' waren. Desondanks bleven bijkomende represailles uit, hetgeen opvalt aangezien het klemmt met de door u geschetste gang van zaken, met name hun meedogenloze optreden.

Eveneens opmerkelijk is de vaststelling dat u of uw gezinsleden geen oplossingen zochten voor deze situatie (zie CGVS, p. 18). U heeft de problemen evenmin gemeld bij de overheid of bij personen met het nodige aanzien in de wijk. Gevraagd of er een reden is waarom u die situatie jarenlang doorstond en zonder meer in de wijk bleef wonen, antwoordt u dat u niet wou verhuizen omdat u geen goede prijs voor uw woonst zou krijgen (zie CGVS, p. 19). Indien u en uw gezin werkelijk gedurende jaren werden bedreigd, mag worden verwacht dat jullie meer gepaste maatregelen zouden nemen. Dat dit klaarblijkelijk niet het geval was, lijkt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees te relativeren.

Verder stelt het CGVS vast dat u en uw kinderen er ondanks de door u geschetste situatie in slaagden om jullie leven in Irak te leiden en uit te bouwen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw kinderen aan de universiteit studeerden, studentenkoten huurden, huurinkomsten haalden uit een gebouw dat ze van hun vader erfden, en dat ze respectievelijk als juristen en ingenieur konden werken (zie CGVS, p. 6, 8-9, 19). U voegt er aan toe dat hun financiële slagkracht er voor zorgde dat ze in Bagdad hun leven konden opbouwen. Het lijkt nogmaals te ontkrachten dat u en uw gezinsleden sinds jaren in een situatie zaten waarbij het leven jullie onmogelijk werd gemaakt.

Los van het bovenstaande blijkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt om uw twijfelachtige verklaringen over de jarenlange bedreigingen kracht bij te zetten.

Vervolgens kan er geen geloof worden gehecht aan uw concrete vluchtaanleiding, met name de dreigbrief en de beschieting van uw woning. U slaagt er namelijk niet in om een coherente chronologie op te bouwen. Tijdens het invullen van de Vragenlijst bij DVZ meldt u dat er eerst een aanslag op uw woning werd gepleegd en dat jullie vervolgens een dreigbrief ontvingen (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Vreemd genoeg maakt u tijdens het gehoor aanvankelijk geen gewag van de 'aanslag' op uw woning (zie CGVS, p. 16-21). Pas nadat men u expliciet op uw verklaringen uit de Vragenlijst wijst, geeft u te kennen dat er inderdaad een schietincident plaatsvond (zie CGVS, p. 21-22). U schept echter geen duidelijkheid over het tijdstip van de schietpartij. In de Vragenlijst liet u optekenen dat er eerst een aanslag was en dat jullie pas later een dreigbrief vonden (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het gehoor verklaart u echter dat jullie eerst de dreigbrief vonden en dat het huis pas later werd beschoten (zie CGVS, p. 22). Beide versies van de feiten zijn uiteraard onmogelijk te verzoenen, wat voor zeer ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven zorgt. Niet in het minst omdat u evenmin duidelijkheid schept over de verdere afwikkelingen na de dreigementen. Zo beweert u aanvankelijk dat u na de vondst van de dreigbrief nog tot uw vertrek in de eigen woonst bleef (zie CGVS, p. 6). Vervolgens verklaart u echter dat u bij uw zus en een vriendin onderdook (zie CGVS, p. 21). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen, keert u terug naar uw initiële versie van de feiten (dus dat u tot uw vertrek in de woonst bleef), om nadien nog eens uw verklaringen aan te passen en te zeggen dat u twee à drie dagen na de dreigbrief bij vriendinnen onderdook (zie CGVS, p. 21). Hieruit blijkt dat u geen coherente versie van de feiten kan geven, hetgeen nochtans van u kan worden verwacht. Ook nadien blijft u incoherente verklaringen afleggen. Zo blijkt u aanvankelijk niet te weten hoeveel tijd er zat tussen de dreigbrief en de beschieting van uw woonst, om vervolgens te verklaren dat het over om en bij de twee weken ging. U verklaart bovendien dat u na de beschieting nog twee à drie dagen in de woning bleef om vervolgens te stellen dat u op dag van het schietincident naar uw vriendinnen vluchtte (zie CGVS, p. 22). De bovenstaande incoherenties zijn nefast voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Bovendien zijn uw verklaringen over de dreigbrief allerm minst overtuigend. U oppert dat de dreigbrief mogelijks iets te maken had met één van de rechtszaken die uw dochter als advocate behandelde (zie CGVS, p. 20). Dit blijkt echter louter speculatie te zijn: u of uw dochter hebben geen concrete indicaties dat dit werkelijk het geval was. Bovendien heeft u geen idee over welke zaak het zou gaan (zie CGVS, p. 20). Het hoeft geen betoog dat dergelijke vermoedens en hypothetische assumpties op geen enkele manier kunnen overtuigen. Bovendien kan u niet zeggen op welke datum jullie de dreigbrief ontvingen. U weet enkel dat het ergens in juli 2014 was (zie CGVS, p. 20). In het 'gedetailleerd verslag' van het politiebureau van Bagdad Al Jadida staat echter expliciet dat jullie de brief op 5 juli 2014 vonden (zie Documenten, aangifte dreigbrief dd. 07/07/2014). Verder herinnert u zich enkel de conclusie van de brief, namelijk dat jullie het huis moesten verlaten omdat jullie ongelovige soennieten zijn. Men dreigde er mee jullie te vermoorden of te ontvoeren indien jullie niet gehoorzaamden (zie CGVS, p. 21). Dit is quasi letterlijk wat er in de politieaangifte te lezen staat. Meer details over de concrete inhoud van de

brief heeft u niet. De brief werd volgens u ondertekend door een groepering die zichzelf 'Seraa Al Kharazani' noemt. U kan echter niets over deze groepering vertellen. Voordien had u er niets over gehoord, en ook nu, meer dan twee jaar na de feiten, weet u niets over hen (zie CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen kunnen in het geheel niet overtuigen. Ook de door u voorgelegde aangifte van de dreigbrief (zie Documenten, aangifte van dreigbrief) verandert hier niets aan. In Irak wordt er namelijk op grote schaal gefraudeerd met dit type documenten, waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen. Dat is in casu niet het geval. Integendeel, de inhoud van het document en uw verklaringen over de inhoud van het document zijn allerm minst overtuigend. Zo beweert u dat uw dochter op 6 juli 2014, daags na de vondst van de dreigbrief, naar het politiekantoor van Bagdad Al Jadida ging om aangifte te doen (zie CGVS, p. 15). Uit de aangifte blijkt dat ze voordien al bij de 'gespecialiseerde onderzoeksrechter' langsging, een verzoek van hem ontving, en pas nadien op het politiekantoor van Bagdad Al Jadida aangifte deed (zie Documenten, aangifte dreigbrief dd. 07/07/2014). Vervolgens wordt in de aangifte niet vermeld dat Seraa Al Kharazani de brief had ondertekend. In plaats daarvan staat dat 'onbekende terroristische personen' uw dochter met de dood bedreigden. Het is veeleer opmerkelijk dat dergelijke cruciale informatie, in dit geval de naam van de terroristische organisatie, niet wordt vermeld in de aangifte. Los daarvan heeft u geen enkel begin van bewijs betreffende de dreigbrief. U beweert enkel dat uw dochter de brief in haar bezit heeft (zie CGVS, p. 20). Als gevolg van bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat jullie in juli 2014 een dreigbrief ontvingen.

Evenmin maakt u aannemelijk dat er nadien een aanslag op uw woning werd gepleegd. Hierboven werd reeds duidelijk dat de gebrekkige chronologie in uw verhaal de geloofwaardigheid van dit incident in ernstige mate teniet doet. Bovendien weet u niet of er een verband bestaat tussen de dreigbrief en het schietincident, én weet u niet of het om dezelfde daden ging. U vermoedt dat ze doelbewust uw huis beschoten in de hoop dat u het huis zou verlaten, maar het is niet duidelijk waaruit u dat afleidt (zie CGVS, p. 22-23). Tot slot legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende het schietincident. Het CGVS is bijgevolg allerm minst overtuigd van uw verklaringen over het schietincident.

Doorheen het gehoor geeft u te kennen dat uw kinderen, met name Ma. en Mar., jarenlang werden bedreigd. In het geval van Ma. blijkt dat u dit niet kan staven met geloofwaardige en concrete feiten. Uw verklaringen over de dreigbrief (en het schietincident) zijn namelijk niet aannemelijk (zie boven). Wat rest zijn uw verklaringen dat uw dochter in de rechtbank werd aangesproken op haar strakke jeans en het feit dat ze geen hoofddoek droeg (zie CGVS, p. 14, 15, 16, 20). Dergelijke zaken zijn - gesteld dat ze zich effectief voordeden, iets waarover het CGVS hier geen uitspraak doet - op zich onvoldoende zwaarwichtig om te concluderen dat er in hoofde van u (of uw dochter) sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. U beweert ook dat de personen die uw huis binnenvielen uw dochter aanspraken op haar kledijstijl en het feit dat ze geen hoofddoek droeg. Volgens u gebeurde dit vanaf een paar maanden voor jullie vertrek richting Turkije (zie CGVS, p. 20). Gezien de talrijke inconsistenties en vaagheden in verband met de invallen in uw woning (zie boven) zijn uw verklaringen hieromtrent absoluut onvoldoende om de door u voorgehouden vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Hetzelfde geldt voor de bedreigingen aan het adres van Mar. U verklaart dat hij meermaals en op verschillende plaatsen werd bedreigd, maar daartegenover staan opnieuw uw vage verklaringen over de invallen en het feit dat hij er jarenlang in slaagde om met succes zijn leven in Bagdad uit te bouwen (zie CGVS, p. 15, 19). In de politieaangifte in verband met de dreigbrief wordt verwezen naar een dreigement aan zijn adres (zie Documenten, aangifte dreigbrief dd. 07/07/2014), maar dit dreigement wordt vervolgens niet geconcretiseerd. Bovendien heeft de politieaangifte zoals gezegd weinig of geen bewijswaarde. Ook hier slaagt u er dus niet in om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verder verwijst u herhaaldelijk naar uw familiale achtergrond, en dan vooral uw afkomst uit de soennitische Al Dulaimi-familie. U maakt echter niet aannemelijk dat uw afkomst een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt. Voor een goed begrip, de Al Dulaimi-stam is één van de grootste stamverbanden van Irak en telt miljoenen leden. Het is dus overtrokken om te concluderen dat werkelijk ieder lid van deze stam voor vervolging dient te vrezen. Vooraleer dat het geval is, dienen er voldoende concrete elementen voorhanden te zijn. Dat is in casu niet het geval want uit het voorgaande bleek dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig, niet aannemelijk, of onvoldoende zwaarwichtig zijn. Bovendien relativiseren andere zaken, zoals uw tijdelijke (probleemloze) terugkeer naar Bagdad in juni 2015 (zie CGVS, p. 6) de door u voorgehouden vrees. U beweert weliswaar dat de milities in Al Ameen het huis van een Al Dulaimi-familie in brand stak (zie CGVS, p. 17, 18), maar het CGVS kan zich niet uitspreken over de specifieke omstandigheden waarin dit incident zich (eventueel) voordeed. Na jullie vertrek uit Irak hadden jullie trouwens geen weet van bijkomende incidenten of gebeurtenissen die er op wezen dat jullie in Irak om deze of geen reden persoonlijk worden gevisieerd. Met andere woorden: u weet uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk te maken.

Hetzelfde geldt voor uw vrees als gevolg van uw verleden bij de Baath-partij. Het CGVS is er zich van bewust dat personen met een Baath-verleden in specifieke omstandigheden een verhoogd risico op

represailles lopen. U maakt echter niet aannemelijk dat u zich in een dergelijke situatie bevindt. Uit uw verklaringen blijkt dat u weliswaar jarenlang bij de partij was, maar nooit verder raakte dan de eerder lage rang van 'rafiqa'. Volgens u ging het enkel om routine, zocht u niet naar doorgroeimogelijkheden, en wou u enkel uw eigen leven vergemakkelijken. U was actief binnen de partij maar heeft u naar eigen zeggen weinig meer gedaan dan vergaderingen bijwonen, nieuwe leden werven, en scholen bezoeken. Verder schreef u rapporten maar handelden die enkel over de partij en nooit over de buurtbewoners of de veiligheidssituatie. Ten tijde van de Eerste Golfoorlog ('91) volgde u een wapentraining, waarvoor u een certificaat kreeg, maar u werd nooit effectief aangesteld voor bewakingsopdrachten, ordehandhaving, of gevechten. Na de Eerste Golfoorlog werd u minder actief en vanaf 2000 staakte u zelfs alle activiteiten. Bovendien was u het enige gezinslid dat bij de Baath-partij was, uw echtgenoot was namelijk niet bij aangesloten. Dat u tot op heden, zestien jaar na het stopzetten van uw activiteiten, nog steeds bekend staat als 'baathiste' en geïsoleerd wordt omwille van uw - volgens uw eigen zeggen - veeleer bescheiden bijdrage aan de partij, is in die zin zeer bedenkelijk. Niet in het minst omdat er geen geloofwaardige en concrete indicaties zijn dat u effectief geïsoleerd werd (zie boven). Bovendien is het door u geschetste profiel van voormalig baathiste gezien de aard en het tijdstip van uw lidmaatschap onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Als gevolg van het voorgaande kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend."

Wat het Baath-verleden betreft, merkt de Raad bijkomend op dat een verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking. Bovendien werd dit aspect van de asielaanvraag in overweging genomen, maar maakt verzoekster niet aannemelijk dat in haar geval er specifieke omstandigheden spelen die een verhoogd risico aannemelijk maken. Haar lidmaatschap bleef beperkt en sinds 2000 is verzoekster niet meer actief. Verzoekster was ook de enige van haar familie die lid was en blijkt niet te worden beschouwd als iemand die gelieerd wordt met IS, gelet op haar vage en niet aannemelijke verklaringen over de voorgehouden problemen.

Verzoekster overtuigt evenmin waar zij voorhoudt dat zij een uiterst kwetsbaar profiel zou hebben als alleenstaande vrouw. Zij leeft sinds 2007 als weduwe en keerde toen terug naar Bagdad met haar vier kinderen. Zij heeft haar kinderen kunnen laten studeren aan de universiteit en heeft alleen de reis gemaakt van Turkije naar België om haar asielaanvraag in te dienen. Ook de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing zijn geen indicatie voor het bijzonder kwetsbaar profiel dat verzoekster tracht voor te houden aan de hand van algemene informatie. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekster bijvoorbeeld haar studies heeft afgemaakt als leerkracht en jarenlang les heeft gegeven in verschillende basisscholen in Bagdad (DVZ-verklaring, stuk 14, p. 5).

Wat de vervolging door milities betreft, kan de Raad enkel de Commissaris-generaal bijtreden. Verzoekster kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch wijst er op dat zij niet aantoonbaar is en dat uit de stukken in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekster, ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Dit geldt des te meer nu zij geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan haar religie als soenniet verbonden incidenten heeft aangehaald. Wat verzoeksters afkomst uit de Al Dulaimi-familie betreft, verwijst de Raad in navolging van de Commissaris-generaal eerst en vooral naar de motivering van de bestreden beslissing die omstandig motiveert dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar afkomst een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt. De Commissaris-generaal wijst er in de aangevochten beslissing op dat de Al Dulaimi-stam één van de grootste stamverbanden van Irak is en miljoenen leden telt. Uit de informatie gevoegd bij de nota met opmerkingen blijkt eveneens dat er in Bagdad ook sjiiitische takken van de Al Dulaimi-stam zijn. Het is dus overtrokken om te concluderen dat werkelijk ieder lid van deze stam voor vervolging dient te vrezen. Vooraleer dat het geval is, dienen er voldoende concrete elementen voorhanden te zijn. Dat is *in casu* niet het geval want uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster ingeroepen feiten niet geloofwaardig, niet aannemelijk of onvoldoende zwaarwichtig zijn. Bovendien relativiseren andere zaken, zoals verzoeksters tijdelijke (probleemloze) terugkeer naar Bagdad in juni 2015 de door haar voorgehouden vrees. Verzoekster beweert weliswaar dat de milities in Al Ameen het huis van een Al Dulaimi-familie in brand stak, maar ook de Raad kan zich niet uitspreken over de specifieke omstandigheden waarin dit incident zich (eventueel) voordeed. Na het vertrek van verzoekster en haar kinderen uit Irak hadden zij trouwens geen weet van bijkomende incidenten of gebeurtenissen die er op wezen dat zij in Irak om deze of geen reden persoonlijk worden geïsoleerd. De bestreden beslissing besluit dan ook terecht dat verzoekster haar vrees voor vervolging omwille van haar behoren tot de Al Dulaimi-stam geenszins weet aannemelijk te maken. Verzoekster geniet bovendien een respectabele leeftijd en op haar identiteitskaart staat niet vermeld dat zij deel uitmaakt van de Al Dulaimi-stam zodat zij niet in het minst

aannemelijk maakt dat zij als oudere vrouw, als lid van de Al Dulaimi-stam zou tegengehouden worden aan een grenspost of problemen zou ondervinden. Verzoekster kan niet voorhouden dat de Commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met de beschieting van haar woning die haar en haar kinderen er samen met de dreigbrief toe gebracht zouden hebben om Irak te verlaten. De bestreden beslissing legt immers uitgebreid uit dat verzoekster er niet in slaagt om een coherentie chronologie op te bouwen omtrent deze concrete vluchtaanleiding. De Raad volgt de Commissaris-generaal zijn standpunt dat de incoherenties in verzoeksters verklaringen over haar concrete vluchtaanleiding nefast zijn voor de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen feiten.

Verzoekster weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet. Zij beperkt zich in wezen tot het volharden in haar verklaringen, hetgeen echter de omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De Raad neemt de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, over.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoekster naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door haar bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie "Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis" van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "UNHCR Position on Returns to Iraq" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are

likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoekster en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq" van 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke

elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Daargelaten de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben is de verwijzing naar het arrest van de Raad van 12 april 2016, met nummer 165 616, niet dienstig gelet op de voorliggende landeninformatie in onderhavig dossier die actueel is. Ook wordt elk dossier individueel beoordeeld. De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging is niet relevant, aangezien na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er substantiële

onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP